

Het is in deze niet de vraag of het nuttig is te verkondigen, dat men doctoraal deed en mag promoveeren. Prof. WENCKEBACH stelt, dat het „boerenbedrog” is en hiertegen kom ik op.

Prof. BURGER vindt dat hem geen blaam kan treffen, die zich „dr.” noemt naar aanleiding van een buitenlandsche promotie. *Toch noemen deze artsen zich met een titel, waarvoor de wet eischen stelt, waaraan zij niet hebben voldaan.* Hierin schuilt meer „bedrog” dan in het eenvoudig vermelden van het feit, dat men doctoraal deed. Voor andere faculteiten kan de vermelding daarvan gewicht hebben; ook voor med. doctorandi kan het gewicht hebben tegenover hen, die ook bij den geneesheer een klassieke opleiding waardeeren. En zelfs tegenover hen, die deze vermelding heel weinig gewichtig vinden, houd ik staande, dat het geen bedrog is en dat het, zonder de kennis van al de persoonlijke omstandigheden, voorbarig is denzulken een testimonium van eenige paupertas uit te reiken.

Tiel, 21 Februari 1910.

F. JONKERS.

II *).

Naar aanleiding van de korte, als inleiding der kwestie bedoelde beschouwing van professor WENCKEBACH in n°. 7 van het *Tijdschrift* over den titel „Med. Docts.” zou ik gaarne een enkele opmerking maken, omdat ik het met de strekking dier beschouwing eens ben en het openbaren van verschillende persoonlijke meeningen er toe kan bijdragen de zaak op te lossen.

Uit het door prof. WENCKEBACH meegedeelde blijkt, dat onder de geneeskundigen hier te lande een gebruik is ingeslopen, dat *kan* doen denken aan onzuivere motieven van hen, die daarbij betrokken zijn. Onder geneeskundigen zelf wordt over het bedoelde verschijnsel niet in dien zin gedacht en prof. WENCKEBACH, zelf onmiddellijk die verklaringsmogelijkheid verwerpende, noemt die dan ook alleen, omdat door Nederlandsche geleerden uit andere faculteiten en buitenlandsche geneeskundigen hier op bezoek de verklaring voor het voeren van den titel „med. docts.” in die richting is gezocht. Ik geloof ook evenmin, dat ooit een arts zijn collega, die den schijntitel voerde, heeft verdacht dit te doen om het groote publiek door de gelijkenis met den titel „doct. med.” zand in de oogen te strooien.

Maar wat is dan wel de reden van die neiging om dat „med. docts.”, dat in de studentenwereld, waarin ieder afgelegd examen in den vorm van een titel op het naamkaartje wordt aangegeven, over te brengen in de maatschappelijke samenleving, waarin het niet behoort?

Ik heb de zaak altijd zóó beschouwd: Aanvankelijk was de med. docts. arts die om welke redenen dan ook niet wenschte te promoveeren, er volmaakt tevreden mee den titel doct. med. over te laten aan zijn in dat opzicht gelukkigeren collega, en vergenoegde hij zich gaarne met den titel van arts. Was de doctorstitel in ons land zuiver gebleven, ik geloof, dat de titel med. docts. tot de studentensitekaartjes was beperkt gebleven. Maar andere doctoraten kwamen voor den dag, doctoraten, die in de oogen der meeste geneesheeren niet konden worden vergeleken met ons eerbiedwaardig Neder-

---

*) Te laat ingekomen voor ons vorig nummer.

landsch doctoraat. Dat buitenlandsche doctoraat werd uit den aard der zaak juist het bezit van geneesheeren, die krachtens hun voorbereidende opleiding in ons land niet tot de promotie werden toegelaten. Of dat niet toelaten tot de promotie dier geneesheeren al of niet juist was, doet hier niet ter zake. Een feit was het, dat zij, die het geheele onderwijs van het gymnasium hadden genoten, bovendien voor hun eerste examen een vak meer hadden beoefend en bij het derde examen den zelfstandigen arbeid van een schriftelijk stuk hadden geleverd, in de oogen van het publiek *konden* worden beschouwd als te staan beneden den geneesheer met buitenlandschen doctors-titel, die als bewijs zijner voorbereidende ontwikkeling het gemakkelijker verworven diploma der H. B. S., het bewijs van het afgelegd litterarisch-mathematisch examen of van toelating tot de 5de klasse van een gymnasium bezat.

Ik stel mij voor, dat dit als een onverdiende achterstelling werd onder-vonden, vooral ook omdat de buitenlandsche doctoraten dikwijls op verre na niet te vergelijken waren met het Nederlandsche. Om nu toch het bewijs te leveren van een zorgvuldige opleiding, een bewijs, dat waarschijnlijk over het algemeen bedoeld was om opgemerkt te worden in de geneeskundige wereld, haalden zij, die vrijwillig afstand hadden gedaan van hun recht om in Nederland te promoveeren, den in de studentenwereld gebruikelijken titel voor den dag en brachten dezen over in de gewone maatschappij, waar die niet behoort. Mij dunkt, dat vele med. docti, zoo gauw zij zich reken-schap geven van het onjuiste, dat er is gelegen in het voeren van dien titel, dat voor het vervolg zullen nalaten, zooals men dat reeds nu af en toe, als gevolg van persoonlijke inwerking ziet gebeuren. Maar om dit gebruik geheel te doen verdwijnen zal het noodig zijn de aanleiding er toe weg te nemen. Dit nu zal, m. i., slechts gebeuren, indien de regeering uitmaakt welke bui-tenlandsche doctorstitels, als gelijkwaardig met de onze, door Nederlanders in ons land mogen worden gevoerd. Als er eenmaal voldoende waarborg bestaat, dat iedere doctorstitel in ons land werkelijk, zooals nu de Neder-landsche, het bewijs is van een zekere geschiktheid voor zelfstandigen weten-schappelijken arbeid bij den bezitter daarvan, dan zal, dunkt mij, geen medi-cinae doctorandus er meer prijs op stellen in het openbaar te verkondigen, dat hij, de bevoegdheid bezittend dat bewijs ook te leveren, zulks niet heeft willen doen. Tegenover iemand, die een doctorstitel bezit, die de waarborg is voor zijn wetenschappelijken zin, waar die titel dan ook moge verworven zijn, zou verder ook het prat gaan, alleen op een bredere voorbereiding voor de studie geen zin meer hebben.

Evenals prof. WENCKEBACH dat deed voor zijn beschouwing, hoop ik van mijn opmerking, dat men zal willen gelooven dat die is gemaakt alleen met de bedoeling om er iets toe bij te dragen een kleinen misstand in onze ge-neeskundige wereld te verbeteren.

Helpman, 16 Febr. 1910.

S. VAN MESDAG.

III *).

Bij het lezen van het artikel van prof. WENCKEBACH voelde ik mijn ge-weten kloppen. Dit verschijnsel nam in den loop van 24 uren dermate toe,

*) Te laat ingekomen voor ons vorig nummer.